

cod op. 4204

ROMÂNIA
TRIBUNALUL MARAMUREȘ
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 223/10/2010

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 6730

Sedința publică din 05 decembrie 2011
Instanța constituită din:

Președinte: **Edina Viorica** – judecător

Grefier: **Pasca Ionei**

PREZENTA COPIE SE LEGALIZEAZĂ DE NOI, FIIND CONFORMĂ CU ORIGINALUL AFLAT LA DOSAR RĂMASĂ IREVOCABILĂ LA DATA 22.08.2011 ARHIVAR REGISTRATOR d.c. 2331/27.03/2011

C.A. Cluj

Pe rol fiind pronunțarea asupra acțiunii în contencios fiscal formulată de reclamantii **Kovacs Florin** și **Kovacs Claudia Adina**, împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș.

La apelul nominal lipsesc părțile.

S-a făcut referatul cauzei după care:

Instanța constată că dezbaterile cauzei a avut loc în ședința publică din 23 noiembrie 2011, susținerile și concluziile părților fiind consemnate în încheierea din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, pronunțarea fiind amânată pentru 28 noiembrie 2011 când din nou a fost amânată pronunțarea soluției pentru azi, iar după deliberare s-a pronunțat următoarea hotărâre.

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii de față,

Prin acțiunea înregistrată sub nr. de mai sus, reclamantii **Kovacs Florin** și **Kovacs Claudia Adina** au solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș să anuleze decizia nr. 280 din 30.06.2010 prin care a fost respinsă contestația formulată de reclamantii și înregistrată la pârâtă sub nr. 1457/2010 precum și decizia privind obligațiile de plată suplimentare TVA nr. 3397 din 9.04.2010 și a Raportului de inspecție fiscală nr. 3397 din 9.04.2010, ambele comunicate la 4.05.2010, cu obligarea pârâtei la suportarea cheltuielilor de judecată ocazionate cu purtarea prezentului litigiu.

Reclamantii au solicitat și suspendarea efectelor actului administrativ – fiscal indicat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a prezentei cauze, cerere pe care n-au mai susținut-o ulterior.

În motivarea acțiunii s-a arătat că prin decizia nr. 1397 din 9.04.2010 și raportul de inspecție fiscală din aceeași zi, comunicate reclamantilor la 4.05.2010, s-au stabilit în sarcina acestora obligații de plată TVA în sumă de 17.933 lei, organul de inspecție fiscală reținând că prin vânzările succesive de terenuri, activitatea desfășurată de către contribuabili este efectuată în mod evident în scopul obținerii de venituri, având și un caracter de continuitate datorită intervalului de timp relativ restrâns, în care acestea s-au derulat, fapt pentru care activitatea desfășurată se încadrează în categoria activităților economice, așa cum rezultă din cuprinsul art. 127 al. 1 și 2 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Reclamanții au susținut că aceste concluzii sunt în parte inexacte și, în parte incomplete, durata controlului depășind termenul de 3 luni, prevăzut de art. 104 al. 2 Cod pr. fiscală, inspecția fiscală este nulă.

Conform prevederilor raportului de inspecție fiscală, reclamantului i-au fost aplicate dispozițiile Codului fiscal și cele ale H.G. nr. 44/2004, cu modificările ulterioare, deci inclusiv în vigoare cu începere de la 1.01.2010, inspectorii fiscali aplicabilitatea acestor texte de lege la situații fiscale din anul 2007, legislația fiscală în materie de TVA nerepectând principiul securității juridice în perioada 1.01.2007 – 31.X.2007, nefiind clar ce înseamnă obținerea de venituri cu caracter de continuitate, apreciind nejustificat că există o activitate economică și o persoană impozabilă în sensul Directivei 2006/112/CE și a jurisprudenței relevante a Curții de Justiție Europene, jurisprudență care nu este nici în prezent tradusă în limba română pe site-ul Curții, astfel că nu este accesibilă contribuabililor – persoane fizice care au înstrăinat terenuri și construcții în anul 2007.

Astfel, în perioada 1.01.2007 – XII.2007, s-a achitat pentru orice operațiune de construcții și terenuri, impozitul pe transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal reglementat pe dispozițiile art. 77 indice 1 și 77 indice 3 Cod fiscal, ori, fiind bunuri personale nu puteau face parte în același timp din patrimoniul unei afaceri care să genereze venituri cu caracter de continuitate, iar pe de altă parte, din moment ce se achita acest impozit pentru veniturile și transferul proprietăților imobiliare, este evident faptul că aceleași venituri nu mai puteau fi edificate, în același timp și venituri comerciale în sensul art. 46 Cod fiscal, o subdivizilune a veniturilor din activități independente, impozitarea urmând a se face la nivelul venitului net al contribuabilului, cu o cotă de 16%

Cum dispozițiile art. 13 Cod pr. fiscală referitoare la interpretarea strictă a normelor fiscale sunt încă în vigoare, această încercare de extindere a textului Tezei a II-a a art. 127 alin. 2 de la activitățile de închiriere la cele de vânzare reprezintă o adăugire nepermisă la text, adăugire ce nu se sprijină pe nici un criteriu rațional de interpretare prin analogie: între situația analizată (vânzarea de terenuri sau locuințe) și textul legal (obținerea de venituri cu caracter de continuitate) nu există nici o legătură demonstrabilă.

În concluzie, reclamanții au arătat că nu există în prezent, darmita la nivelul anului 2007, texte legale eficiente care să permită impozitarea cu TVA a vânzărilor de imobile de către persoanele fizice, achiziționate sau construite pe cont propriu.

Este absolut spectaculară argumentarea inspectorilor fiscali în sensul că tranzacțiile încheiate privind terenuri considerate construibile au așa-numitul caracter de continuitate, fiind absurd și peste litera și sensul legii, să se considere că încheierea unui număr de contracte de vânzare-cumpărare cu privire la terenuri situate în intravilan ar denota continuitate în această activitate.

Conform raportului de inspecție fiscală, organul de inspecție fiscală a refuzat să facă aplicarea dispozițiilor art. 145 și următoarele Cod fiscal, referitoare la executarea dreptului de deducere al TVA în favoarea reclamanților situație nelegală întrucât dreptul de deducere putea fi exercitat după data de 1.10.2008 (data stabilită de către organul fiscal ca fiind data înregistrării în scopuri de TVA) iar potrivit jurisprudenței relevante a Curții de Justiție Europene (afacerea Rompelman), chiar și pentru cheltuielile efectuate anterior începerii activității economice și destinate desfășurării de operațiuni taxabile.

Pe cale de consecință, era obligatorie admiterea cererii referitoare la executarea dreptului de deducere, cu consecința reducerii semnificative a obligațiilor de plată și a majorărilor de întârziere calculate de organul fiscal.

În drept s-au invocat prevederile art. 21 din Constituția României, art. 7, 8 și următoarele din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, art. 205 și următoarele, art. 218 Cod pr. civilă.

Prin întâmpinare, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice ~~M...~~ a solicitat respingerea acțiunii arătând că actele administrative fiscale atacate de reclamanți au fost întocmite cu respectarea cerințelor legale, raportat la art. 127 al. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare și pct. 3 al. 1 și Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin H.G. nr. 44/2004, activitatea desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în art. 127 al. 2.

Pârâta a susținut că prin prevederile art. 153 al. 7 din Legea nr. 571/2003 se reglementează situația persoanelor impozabile care au depășit plafonul de scutire, dar nu au solicitat înregistrarea ca plătitori de taxe pe valoarea adăugată în regim normal, organele fiscale competente vor înregistra persoana respectivă din oficiu.

De asemenea, conform artr. 152 al. 6, dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă, conform art. 153.

Din raportul de inspecție fiscală încheiat la 9.04.2010 rezultă că persoanele fizice **Kovacs Florin** și **Kovacs Claușia Adina** au realizat în cursul anului 2007 un număr de **10** tranzacții constând în vânzarea unei construcții noi, terenuri intravilane construibile și terenuri extravilane, valoarea tranzacționată fiind în sumă de **362.292** lei.

Având în vedere că reclamantii au calitate de persoane impozabile, desfășurând activități economice, ca urmare a tranzacțiilor comerciale derulate cu caracter de continuitate, constând în vânzarea unei construcții noi și terenuri intravilane construibile, rezultă că operațiunile efectuate de contestatori intră în sfera de aplicabilitate a taxei pe valoarea adăugată, prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 126 alin. 1 din Codul fiscal, născându-se totodată obligația înregistrării ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, respectiv înregistrarea în scopuri de TVA, în condițiile în care depășesc plafonul de scutire de 35.000 euro.

Conform adevărințelor de venit eliberate de Administrația Finanțelor Publice **Isia Mare** pentru dl. **Kovacs Florin** privind veniturile aferente anilor 2007 și 2008, rezultă că acesta a realizat venituri din salarii în cuantum de **72.470** lei, respectiv **2.620** lei, iar declarațiile privind transferul proprietăților imobiliare sunt depuse cu venit impozabil, veniturile fiind comune ale soților, iar declarațiile privind impozitul sunt înregistrate pe numele soției, în condițiile în care bunurile imobiliare înstrăinate erau bunuri comune ale soților. Veniturile reclamantilor din salarii reprezintă mai puțin de **10**% din veniturile provenind din transferul imobilelor, fapt din care derivă tendința de profesionalizare a activităților reclamantilor.

Arătând că normele europene au fost preluate de dreptul intern și se regăsesc în Codul fiscal și de procedură fiscală, în speță fiind vorba de art. 12 al. b din Directiva 112/2006/CE, conform căruia statele membre pot considera ca persoană impozabilă orice persoană care efectuează, în mod ocazional, o operațiune legată de activitățile prevăzute de art. 9 al. 1 al doilea paragraf și, în special, livrarea unei clădiri sau livrarea de terenuri construibile, pârâta a susținut că acțiunea reclamantilor este nefondată (f.83 – 97).

Examinând acțiunea prin prisma susținerilor reclamantilor, din coroborarea apărărilor pârâtei, a probelor existente la dosar, precum și a dispozițiilor legale incidente în materie, tribunalul reține următoarele:

Corespunde realității că potrivit art. 9 Cod pr. fiscală, înainte de luarea oricărei decizii în materie fiscală este necesară ascultarea contribuabilului. Dat fiind faptul că reclamantii au avut posibilitatea contestării administrative și în instanță a actelor administrativ-fiscale, nu poate fi primită apărarea reclamantilor referitoare la încălcarea dreptului la apărare.

Raportul de inspecție fiscală întocmit la 9.04.2010, a vizat controlul efectuat de Direcția Generală a Finanțelor Publice **Maramureș** în perioada 19.01.2010 – 9.04.2010, situație în care este nefondată susținerea reclamantilor

referitoare la depășirea termenului de 3 luni reglementat de art. 104 al. 1 Cod pr. fiscală.

Din cuprinsul raportului rezultă că perioada verificată este cuprinsă între 1.01.2007 – 31.XII.2007, perioadă în care reclamantii **Kovacs Florin** și **Kovacs Claudia Adina**, soți și soție au efectuat un număr de **10** tranzacții imobiliare cu terenuri intravilane și construcții, precum și cu terenuri extravilane în sumă totală de **367.292** lei.

În baza raportului s-a emis decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr. **1397** din 9.04.2010 pentru suma de **52.517** lei (f.13) din care **17.387** lei reprezintă taxe pe valoarea adăugată iar **4.937** lei majorări de întârziere.

Prin decizia nr. **280** din 30.06.2010, Direcția Generală a Finanțelor Publice **Maramureș** a respins ca neîntemeiată contestația formulată de persoanele fizice **Kovacs Florin** și **Kovacs Claudia Adina** împotriva deciziei de impunere.

În considerentele acesteia s-a reținut în esență că cele **10** contracte de vânzare-cumpărare autentificate privesc imobile terenuri + construcții, respectiv terenuri fără construcții, dar construibile în sensul art. 141 al. 2 lit. f din Legea nr. 571/2003, numărul mare de tranzacții reprezentând caracter de continuitate, depășind plafonul de scutire prevăzut de art. 152, fapt pentru care soții sunt considerați persoane impozabile.

Nu poate fi primită susținerea reclamantilor conform căreia s-ar fi aplicat retroactiv o normă și că astfel s-ar fi încălcat securitatea juridică, dat fiind faptul că s-a luat în considerare art. 127 al. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportat la art. 12 lit. b din Directiva 112/2006/CE, în conformitate cu care statele membre pot considera ca persoană impozabilă orice persoană care efectuează ocazional, livrarea unei clădiri sau terenuri construibile.

Reclamantii au învederat instanței că nu toate terenurile pot fi apreciate ca fiind construibile și că organul fiscal nu ar fi dovedit acest aspect însă din raportul de inspecție fiscală reiese că Primăria comunei **Grosu** a transmis organului fiscal copiile după certificatele de urbanism pentru terenurile tranzacționate din care reiese că acestea se aflau în intravilanul localității la data vânzării lor, ca atare au fost terenuri construibile (f.34), împrejurare confirmată și prin adresa nr. **741** din 27.02.2011, conform căreia au fost eliberate **2** autorizații de construire și **2** certificate de urbanism pentru acestea (f.240).

Este irelevantă apărarea reclamantilor potrivit căreia terenurile sunt construibile doar în cazul în care există eliberate autorizații de construire raportat la Legea nr. 50/1991, autorizația fiind necesară doar pentru edificarea construcției și nu pentru calificarea terenului ca fiind construibil.

Din perspectiva celor arătate, tribunalul consideră că acțiunea formulată de reclamantii este neîntemeiată, situație în care o va respinge în baza

art. 18 al. 1 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, conform dispozitivului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

**Respinge acțiunea în contencios fiscal precizată de reclamantii Kovacs
Florin și Kovacs Claudia Adina, ambii cu domiciliul în Baia Mare, str. Petru
Boraș nr. 27/43, în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice
Maramureș cu sediul social în Baia Mare, Aleea Serelor nr. 22.**

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică de azi, 5 decembrie 2011.

Președinte,

Leleiu Viorica

Grefier,

Pușca Ionel

Red. nr. 13.12.2011.

T.red. nr. 14.12.2011, 5 ex.